

NÓGRÁDI GÁBOR

GALAMBNAGYMAMA

A NINCSENKUTYA FOGAI

– Csitt! Figyelj csak! – emelte átlátszóan finom ujjait a szája elé az én cinkefejű unokahúgom, Zsuzsikám, és cinkeszemével az erkély felé intett. – Van egy kiskutyám!

– Nocsak! – szakadt ki belőlem a szó, ami azt jelentette, hogy „hiszem, ha látom”, meg azt is, hogy „mi a szösz?”, meg azt is, hogy „örülök, ha örülsz”. Legfőképpen azonban valami olyasmit jelentett, hogy itt ugyan nincs egy morzsányi kutya se, mert az én húgom, a Zsuzsika mamája, lakótelepi lakásban nemigen enged ebet tartani. De ugyanakkor mégiscsak kell itt egy kiskutyának lenni, ha Zsuzska mondja. Odaálltunk az erkélyajtóhoz, néztem jobbra, néztem balra, itt egy doboz, ott egy üveg, amott kisszék, kicsi asztal, – hol a kutyus?

– Alszik – mondta az én kis cinkém –, sokat sétáltunk odalent az utcán, és most elfáradt. Szép fehér a szőre.

– De jó neked! – súgtam Zsuzskának ide-oda pislogva. – Mégiscsak sikerült azt a kis kutyát kikönyörögnöd az anyádtól?

Merthogy hónapok óta kerülgette már Zsuzska a húgomat ezzel a nagy és merész kívánsággal: vegyen neki egy kutyát! Kérte, mióta az apja elköltözött tőlük egy szombat délután.

– Ti meg mit csináltok ott az ablaknál? – toppant be a húgom, tenyerén egy tál baracklekváros sütit egyensúlyozva. Fél szemmel láttam, hogy Zsuzska összerántja a cipzárt a csőrén, így hát én is tartottam a titkot. De a húgom nemcsak a húgom volt, hanem anya is, rögtön tudta, merről fúj a szél.

– Ugyan, hagyd már abba, Zsuzsi! – mondta mérgesen. – Ott vannak a játékaid, a babáid, nincs itt helye semmiféle kutyának! Hogy érezné magát egy kutya a nyolcadik emeleten? Ki vinné le napközben, amikor én dolgozom, te meg az iskolában vagy? Hol tudna itt ugrálni, játszani, amikor még nekünk is szűk a hely? Talán nem szereted az állatokat, hogy ilyen rosszat akarsz egy kutyának? Kertes házba, oda való az ilyen állat, ott vidámkodhat kedvére. Nincs igazam?

És mondta a húgom, aki igen nagy beszédű egy emberlánya volt világeletemben, merthogy piac mellett nőttünk fel, ahol a népek a beszélőkéjükkel keresik meg a kenyerük javát.

Zsuzska lehajtotta a fejét, és hallgatott, mint azok a gyerekek, akik már régen és kívülről tudják, hogy mi után mi következik a szülői beszédben. De én ezt már mégsem hagyhattam annyiban.

– Hogy mondod te, kedves húgom? Hogyhogy nem lehet itt kutya, amikor már van itt egy kutya!

Erre aztán a húgom elbámulta magát. Még a szava is elakadt. Zsuzska pedig felkapta a cinkepici fejét, és úgy csillogtak a fogai, mint gyöngysor a Hamupipőke nyakában.

– Te nem tudtad? – csodálkoztam a húgomra. – Egy szép kis fehér kutyus. Kint lakik az erkélyen. Zsuzsi szokta sétáltatni. Most éppen elfáradt, és alszik. Azért nem ugat.

– Na, ne bolondozzatok! – tolt félre a húgom, és odament az erkélyajtóhoz. –
Még hogy kutya?!

De én megfogtam a kilincset, úgy magyaráztam:

– Mondom, hogy alszik, most ne zavarj! Hidd el nekünk, hogy ott van az a
kutya, és kész!

Éreztem a húgom kezét a karomon – remegett, láttam a Zsuzska szemét,
kikerekedett, és hallottam a szívemet. Mi lesz, ha kiderül, hogy nincs is ott kutya?

– De én már csak megnézem – mondta csendesen a húgom, és félretolta a
karomat. Kinyitotta az ajtót, kiment az erkélyre, és leguggolt a dobozhoz.
Belenyúlt, mintha meg akarná simogatni a kutyát, a kis fehér szőrűt, az elfáradtat,
a hangtalanul alvót, de hirtelen elkapta az ujjait, és felkiáltott:

– Megharapott! Nézzétek, belekapott a kezembe!

– Ugye, megmondtuk! – néztem Zsuzsira.

Ha szerintünk kutya van az erkélyen, akkor abban hinni kell.

Aki nem hisz, megjárja.